

τὰς πεδιάδας ἀπάσας κατέχοντες καὶ σχεδὸν καθαροὶ σλαῦοι ἐν Ἀρκαδίᾳ καὶ Ταυγέτῳ!

Ἐνῶ δ' οὕτως ἀποφαίνεται ὁ κ. Ρη περὶ τοῦ ἐκφυλισμοῦ τῶν Πελοπόννησίων, ἐν τέλει λέγει: «Οὕτως ἔληξεν ἡ πρώτη εἰσβολὴ καὶ ἐγκατάστασις ξένων λαῶν ἐν Πελοποννήσῳ, διὰ τελείας νίκης τοῦ Ἑλληνισμοῦ (miteinem völligen Siege des Griechenthums σ. 5). Οἱ Σλαῦοι ἀπεροφήθησαν καὶ ἀπετέλεσαν μετὰ τῶν Ἑλλήνων μίαν ἐθνότητα, εἰς ἣν ὁ Ἑλληνισμὸς τοσοῦτον τελείως ὑπερεῖχε πνευματικῶς καὶ γλωσσικῶς, ἵστερον μόνον σωματικῶς (!) ὥστε οὐδεὶς ποτ' ἐδίστασε (;) περὶ τῆς ὀρθότητος τοῦ ὀνόματος τῶν «νεοελλήνων». Διὰ τῆς ἐποικίσεως τῶν Σλαύων ἐχύθη νέον αἷμα ἐν ταῖς φλεβῖ τοῦ γηράσκοντος ἑλληνισμοῦ. Διὰ τῆς γεωργίας καὶ κτηνοτροφίας, ἃς ἐπηγγέλλοντο οἱ σλαῦοι, ἐπῆλθεν ἐν Ἑλλάδι νέα ἀνθηρὰ ἐποχὴ, μετὰ μακράϊωνα (!) μαρασμόν.» Ταῦτα δὲ λέγει ὁ κ. Ρη. ὁ παραδεχόμενος ὅτι οἱ Πελοποννήσιοι εἶχον ἀρκοῦσαν ἰσχὺν ἵνα συνεπιναστατήσωσι καὶ συνεκστρατεύσωσι μετὰ τῶν λοιπῶν κατοίκων τῆς κυρίας Ἑλλάδος κατὰ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐπὶ Λεόντος Γ' τοῦ Ἰσαύρου (726—727), δηλ. 20 ἔτη πρὸ τῆς κυρίας εἰσβολῆς τῶν Σλαύων, ἵνα ἀποστείλωσιν ἀποίκους εἰς Κωνσταντινουπόλιν, ἵνα νικήσῃ μίᾳ αὐτῶν πόλιν, αἱ Πάτραι, τοὺς τρομεροὺς καὶ πλήρεις νεανικοῦ αἵματος Σλαύους καὶ παραδώσῃ αὐτοὺς ὡς ἀνδράποδα εἰς τὴν ὑπερσίαν τοῦ ναοῦ τοῦ ἀπώστολου Ἀνδρέου καὶ τέλος ἵνα ἀποροφήσωσιν αὐτοὺς ἐντελῶς διὰ τελείας νίκης τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλα ταῦτα ἐχύθη νέον αἷμα εἰς τὰς φλέβας τοῦ γηράσκοντος Ἑλληνισμοῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου μετεβλήθησαν οἱ Ἕλληνες εἰς Σλαύους ἀπαραλλάκτως ὅπως ὁ ἄνθρωπος ὁ τρώγων σάρκα βροδὲ μεταβάλλεται εἰς βοῦν!

Τὸ νέον τοῦτο σφοῖγος ἀπώλεσαν πάλιν οἱ Ἕλληνες τῶν 4 εἰδῶν, περὶ ὧν προεῖρηται, ἐπὶ τῆς Φραγκικῆς δεσποτείας. Τὸ δυτικὸν φεουδαλικὸν σύστημα, διὰ τῆς καταπονήσεως τῶν παραγωγικῶν τάξεων, διὰ τῶν οἰκογενειακῶν ἀλληλομαχιῶν καὶ τῆς ἐλλείψεως παντὸς νόμου, συνεπλήρωσε τὴν καταστροφὴν. Οἱ Φράγκοι ἐκυρίευσαν τὴν χώραν, ἀλλὰ δὲν συνεπλήρωσαν οὐσιωδῶς οὐδὲ μετέβαλον τὸν πληθυσμὸν αὐτῆς, μέχρις οὗ ἡ Φραγκικὴ κυριαρχία τέλος ἐξέλιπεν, ἅπαντα δὲ ἡ Πελοπόννησος ἐπανήλθεν εἰς χεῖρας τῶν Ἑλλήνων (1430), πλὴν ἐνίων πόλεων διατελουσῶν ὑπὸ τὴν Ἑνετικὴν κυριαρχίαν.»

Ἐν Πελοποννήσῳ οἱ Φράγκοι, μεθ' ὅλην τὴν 200ετῆ κυριαρχίαν αὐτῶν ἔμειναν κεχωρισμένοι ἀπὸ τοῦ λαοῦ διὰ βαθέος χάσματος (σ.6), μετὰ δὲ τὴν πτώσιν αὐτῶν ἐξηφανίσθη τὸ Φραγκικὸν στοιχεῖον χωρὶς ν' ἀφίση σχεδὸν οὐδὲν ἴχνος τῆς διαβάσεως αὐτοῦ. Καὶ ἐν ταῖς ἐνετικαῖς δὲ τῆς Πελοποννήσου πόλεσι τοῦτ' αὐτὸ συνέβη, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς Ἰονίους καὶ Κυκλάδας νήσους, ἐνθα τὸ Ἰταλικὸν στοι-

χεῖον ἐτι καὶ νῦν ἐπίσημον κατέχει θέσιν (α).

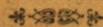
Περίεργόν μοι φαίνεται πῶς οἱ βάρβαροι Σλαῦοι ἐνέχυσαν νέον αἷμα εἰς τὴν γενηρακίαν Πελοπόννησον, οἱ δὲ ἐν τῷ κατακορύφῳ τοῦ τότε πολιτισμοῦ ἰστάμενοι Φράγκοι ἐν γένει κατὰ τὸν κ. Ρη., οἱ μέχρι τοῦ νῦν ἐπίσημοι καὶ ἔχοντες θέσιν ἐν τε τοῖς Ἰονίοις νήσοις καὶ ταῖς Κυκλάσι, διὰ τῶν ἀπογόνων αὐτῶν, ἐν Πελοποννήσῳ οὐδὲν ἴχνος τῆς διαβάσεως αὐτῶν κατέλιπον!

Μετὰ τοὺς Φράγκους ἤλθον εἰς Πελοπόννησον οἱ Ἄλβανοι ἐκ Θεσσαλίας, τὸ πρῶτον πρὸς προσκλήσει τοῦ δεσπότη τοῦ Μισθρᾶ Μιχαὴλ Καντακουζηνοῦ ὡς μισθοφόροι (1349), πρὸς καθυπόταξιν τῶν στασιασάντων ἀρχόντων, εἶτα δὲ καὶ ὡς εἰρηνικοὶ μέτοικοι καὶ κατόκησαν τὴν μεταξὺ Μεγαλοπόλεως καὶ Σπάρτης χώραν, περὶ τὴν τότε κατεστραμμένην σλαυικὴν πόλιν Βελιγροστήν (β), διπλώθησαν δὲ μέχρι Κερυταίνης καὶ Τεγέας. Ἐν ἔτει 1384—1047 ἤλθον καὶ ἕτεροι δεκακισχίλιοι ἄλβανοί, ὑπὸ τοῦ Θεοδώρου Παλαιολόγου προσκληθέντες, ἐν τῷ δεσποτάτῳ τοῦ Μισθρᾶ καὶ ἐγκατέστησαν εἰς τὴν μεταξὺ Λεονταρίου καὶ Δαβιᾶς χώραν. Τὸν Παλαιολόγον ἐμυμήθη καὶ ὁ Νέριος Ἀκκιαγιουόλης ἐν Κορίνθῳ καὶ κατόκησε δι' Ἄλβανῶν ἀποίκων τὰς ἐνεκεν τῶν ἐπιδρομῶν τῶν Σαρακηνῶν καὶ τῶν Φράγκων πειρατῶν ἐρήμους αὐτοῦ χώρας τὰς ἐκτεινομένας ἀπὸ Ἀχαιᾶς μέχρις Ἀργους καὶ Ὑδρας.

Οἱ Ἄλβανοι ἤλθον εἰρηνικῶς ἐν Πελοποννήσῳ, ἦσαν δὲ τὸ πλεῖστον ποιμένες ταχέως ἐξοικειωθέντες καὶ πρὸς τὴν γεωργίαν. Ὡς νὰ μὴ ἦρκει δὲ ἡ εἰς σλαύους μεταμόρφωσις τῶν Ἑλλήνων, ὁ κ. Ρη. εὐρίσκει ὅτι καὶ οἱ Ἄλβανοι σπουδαίως μετέβαλον τὸν Ἑλλ. χαρακτῆρα.

(ἔπειτα)

ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΝΟΦΘΑΛΜΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΒΕΡΙΚΟΚΕΑΣ

Ἡ βερικοκέα (ἀρμενικὴ προύμη) ἐμβολιάζεται εἰς μὲν τὰς μεσημβρινὰς τῆς Εὐρώπης χώρας, ἐνθα τὸ κλίμα εἶνε σχετικῶς θερμὸν καὶ τὸ ἔδαφος ξηρὸν ὡς τὸ ἡμέτερον, ἐπὶ ἀμυγδαλῆς, ροδακινίας καὶ βερικοκέας, βορείωτερον δὲ πρότιμώνται ὡς τροφὸί αὐτῆς διάφοροι ποικιλίαι οἰκιακῆς προύμης (δαμασκηνῆς), ἐκ σπορῶν πυρήνων ἢ ἐκ μωσχευμάτων προερχόμεναι.

Αἱ ὡς τροφὸί χρησιμεύουσαι ἀμυγδαλαῖ, ροδακινίαι καὶ βερικοκέαι προέρχονται ἐκ σπερμάτων, ἐμβο-

(α) Τὸ ὄνομα Μ ω ρ ε α ς ὁ κ. Ρη. ἀνίγει εἰς τοὺς Φράγκους, κατὰ μετὰθεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ «Ρωμαῖα» καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς Σλαύους, ὡς ὁ Φαλλμεράνερ παράγων αὐτὸ ἐκ τοῦ σλαυικοῦ More θαλασσία χώρα. Καλὸν καὶ τοῦτο, ἀρῶν ἐν τῇ Ἑλλ. γλώσσῃ δὲν ὑπάρχει λέξις μ ω ρ ε α.

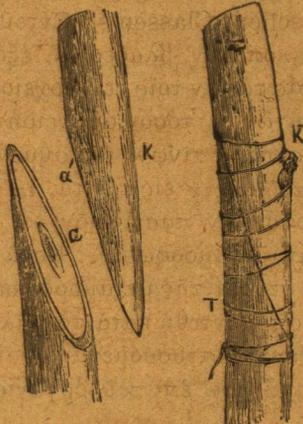
Ὁ κ. Ρη. δὲν λέγει τίνας κατέστρεψαν τὴν πόλιν ταύτην τῶν δεσποτῶν τῆς Πελοποννήσου Σλαύων.

λιάζονται δὲ ἐν ἡ δύο ἔτη μετὰ τὴν ἀναβλάστησιν αὐτῶν τουτέστι ἐν νεαρωτάτῃ ἡλικίᾳ. Ἐκ τῶν εἰδῶν τούτων ἡ ἀμυγδαλῆ εἶνε καταλληλοτέρα ὡς τροφὸς διὰ τὰ ἄγωνα κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον καὶ διὰ τὰ σχετικῶς ξηρότερα ἐδάφη τῶν μεσημβρινῶν χωρῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ κέντρον τῆς βερικοκέας ἐπὶ ἀμυγδαλῆς προσαρμοζόμενον εὐκόλως ἀποκολλᾶται (ξεκολλᾶ) γίνεται πολλάκις ἀνάγκη νὰ καταφεύγη τις εἰς τὸν διπλοῦν ἐμβολιασμόν· τουτέστιν ἐπὶ φυταρίων ἀμυγδαλῆς (σκληροπυρήνου κυρίως) ἐμβολιάζει τις ροδακινέαν καὶ ἐν ἔτος βραδύτερον ἢ ροδακινέα αὕτη μετατρέπεται δι' ἐμβολιασμοῦ εἰς βερικοκέαν ἐκλεκτήν.

Οἱ συνήθεις τρόποι τοῦ ἐμβολιασμοῦ εἶνε ὁ κοινὸς ἐνοφθαλμισμὸς (ἴδε προηγ. σχημ. 3) κατὰ Ἰουλίον περίπτου καὶ ὁ λεγόμενος,

ΑΓΓΑΙΚΟΣ ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΑΠΛΟΥΣ

Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς πράξεως ταύτης τέμνεται κατὰ Μάρτιον περίπτου ὁ νεαρὸς κορμὸς τῆς τροφῆς T κατὰ τομὴν λίαν κεκλιμένην, ἐπὶ δὲ τῆς τομῆς ταύτης α ἐφαρμόζεται κέντρον K ἰσοπαχὲς ὅσω τὸ δυνατόν, ἀφ'

(Σχ. 14)

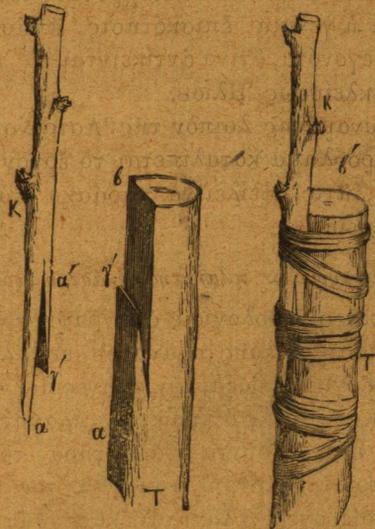
οὐ πρότερον ὑποστῆ εἰς τὸ κάτω αὐτοῦ μέρος προμοίαν τομὴν ἀ ἀντιστρόφως διευθυνομένην. Μετὰ τὴν ἀκριβῆ προσαρμογὴν τοῦ κέντρου ἐπὶ τῆς τροφῆς, ὡς φαίνεται εἰς τὸ σχῆμα 14, περιδέονται τὰ δύο μέρη διὰ μαλλίνου ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον νήματος. Καλὸν εἶνε νὰ φέρῃ ἡ τροφὸς εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς τομῆς α πρὸς τὴν κορυφὴν ὀφθαλμὸν τινα, ἵνα προκαλεῖται ζωηρότερα ἢ ἀνοδος τοῦ χυμοῦ εἰς τὸ μέρος τῆς ἐνώσεως. Παρὰ τὰ ἐμβολιαζόμενα φυτάρια εἶνε ἀπαραίτητοι οἱ πάσσαλοι, ἐπὶ τῶν ὁποίων προσδέονται οἱ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ κέντρου προερχόμενοι βλαστοί, ἐν ὅσῳ ἀνκπύσσονται.

ΕΝΟΦΘΑΛΜΙΣΜΟΣ | ΚΑΙ | ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΚΕΡΑΣΕΑΣ

Ἡ κερασέα ἐμβολιάζεται ἐπὶ κοινῆς κερασεᾶς εἰς γαίαις ἀσβεστοῦδεις καὶ γονίμου· κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἤττον, ἐπὶ κερασεᾶς τῆς ὀξύχμου (βυσσινέας) εἰς γαίαις ἀργιλλώδεις, καὶ ἐπὶ μαχαλεβίου κερασεᾶς (ἀγριοκερασεᾶς) εἰς γαίαις ἀμώδεις καὶ πτωχάς. Τὰ δένδρα ταῦτα προερχόμενα ἐκ σπορᾶς τῶν πυρήνων ἐμβολιάζονται ἐν νεαρᾷ ἡλικίᾳ ὅσω τὸ δυνατόν. Ἐπὶ μαχαλεβίου κερασεᾶς τὸ κέντρον προσκολλᾶται πολλὰ πλησίον τοῦ ἐδάφους ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων κερασεῶν εἰς ὑψηλότερα σημεῖα τοῦ νεαροῦ κορμοῦ. Οἱ κοινότεροι τρόποι τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῆς κερασεᾶς εἶνε ὁ στεφανίτης (ἴδε προηγ. σχῆμα 2 εἰς τὰ περὶ ἐλαίας) κατ' Ἀπρίλιον περίπτου, ὁ κοινὸς ἐνοφθαλμισμὸς (ἴδε προηγ. σχῆμα 3) κατὰ Ἰουλίον καὶ Αὐγούστον, ὁ διὰ σχισμῆς (ἴδε σχῆμα 1 προηγ.) καὶ ἄλλοι τινες, μεταξύ τῶν ὁποίων καὶ ὁ καλούμενος,

ΑΓΓΑΙΚΟΣ ΕΓΚΕΝΤΡΙΣΜΟΣ ΚΑΛΠΑΖΩΝ

Οὗτος ἐκτελεῖται κατ' Ἀπρίλιον καὶ Μάϊον ὡς ἐξῆς: Ἡ τροφὸς T τέμνεται εἰς τι σημεῖον τοῦ κορμοῦ ὀριζοντίως, σχηματίζεται δὲ ἀκολουθῶς διὰ τοῦ ἐγχειριδίου πληγὴ τις μήκους 5—6 ἑκατοστομέτρων,

(Σχ. 15)

ἀρχομένη πρὸς τὰ κάτω α ἀπὸ τοῦ φλοιοῦ καὶ λήγουσα εἰς τὴν κορυφὴν πλησίον τῆς ἐντερειῶνης καὶ ἐπιπολαιότερον εἰς τι σημεῖον β ὀλίγον βαθύτερον τοῦ φλοιοῦ εὐραϊσκόμενον. Ὀλίγον κάτωθεν τοῦ μέσου τῆς πληγῆς ταύτης γίνεται καθέτως σχισμὴ γ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω. Τὸ κέντρον K συνιστάμενον ἐκ τεμαχίου νεαροῦ κλάδου φέροντος τρεῖς ζωηροὺς ὀφθαλμούς λε-

πύνεται πρὸς τὰ κάτω κατὰ τρόπον ἀνάλογον πρὸς τὴν πληγὴν τῆς τροφοῦ. Ἡ τομὴ αὕτη α'—β' τοῦ κέντρου φέρει ὀλίγον κάτωθεν τοῦ μέσου αὐτῆς κάθετον σχισμὴν ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω χωρῶσαν, ἢ δὲ προκύπτουσα ἐκ τῆς σχισμῆς ταύτης γλώσσης γ' εἰσάγεται κατὰ τὸν ἐμβολιασμὸν ἐντὸς τῆς ἐπὶ τῆς τροφοῦ σχισμῆς γ'. Τὰ δύο μέρη μετὰ τὴν προσκόλλησιν περιδέονται καὶ περιαλοῖονται ἐπὶ τῶν γυμῶν ἐπιφανειῶν, ὡς συνήθως διὰ κόλλας ἐκ τῶν περιγραφειῶν προηγουμένως.

ΣΠΥΡΙΑΩΝ ΧΑΣΙΩΤΗΣ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

Πῶς ἐξηγοῦσι οἱ ἀστρονόμοι τὴν παγκόσμιον ἐπὶ τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ ἐκλείψιν τοῦ Ἡλίου.

Τὸ κατὰ τὴν σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ ἐπιχυθὲν σκότος δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ δι' ὀλικῆς ἐκλείψεως Ἡλίου καθ' ὅσον ἡ σταύρωσις ἐγένετο ἐν καιρῷ πανσελήνου· γνωστὸν δὲ ὅτι ἐκλείψις Ἡλίου μόνον κατὰ νέαν σελήνην δυνατόν νὰ συμβῇ. Τοιαύτη δὲ ἐκλείψις Ἡλίου καὶ ὀλικὴ οὔτε ἀναφέρεται συμβᾶσα κατὰ τὸν εἰρημένον χρόνον, οὔτε ἀνευρίσκεται διὰ Ἀστρονομικῶν ὑπολογισμῶν· ὅτι δὲ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐξηγηθῇ δι' ὀλικῆς ἐκλείψεως τὸ ἐπιχυθὲν τότε σκότος ἐπιβεβαιουσι τὸ ταυτόχρονον τοῦ φαινομένου καὶ ἡ γενικὴ ἐπισκόπησις ἀπάσης τῆς σφαίρας, γεγονότα, ἅτινα ἀντίκεινται εἰς τὴν παραδοχὴν ἐκλείψεως Ἡλίου.

Μὴ δυναμένης λοιπὸν τῆς Ἀστρονομίας νὰ λύσῃ τὸ πρόβλημα καταλίπεται τὸ ἔργον εἰς τὴν Θεολογίαν, ἥτις ὀφείλει νὰ παράσχη τὰς δεούσας ἐξηγήσεις.

Τί ἐστὶ κυριεύων πλανήτης ἐκάστου ἔτους;

Ἡ ἐν τοῖς ἡμερολογίοις ἀναγραφὴ τοῦ κυριεύοντος ἐκάστου ἔτους πλανήτου εἶνε λείψανον τῶν ἀστρολογικῶν δοξασιῶν, αἵτινες ἄλλοτε ἐπεκράτουν. Κατ' αὐτὰς ὁ κυριεύων πλανήτης ρυθμίζει τὸν ἐπικρατοῦντα χαρακτῆρα τοῦ ἔτους π. χ. ἐὰν τοιοῦτος εἶνε ὁ Ἄρης, τὸ ἔτος εἶνε ξηρόν. Οἱ κυριεύοντες πλανῆται ἐκάστου ἔτους εἶνε οἱ ἑπτὰ πλανῆται τοῦ Πτολεμαϊκοῦ συστήματος δηλ. Κρόνος, Ζεὺς, Ἄρης, Ἀφροδίτη, Ἐρμῆς, Ἡλιος καὶ Σελήνη. Ἐκάστης ὥρας τῆς ἡμέρας προϊστάται εἰς τῶν πλανητῶν κατὰ σειρὰν δι' ὅλον δὲ τὸ ἔτος κυριεύων εἶνε ὁ πλανήτης τῆς πρώτης αὐτοῦ ὥρας. Πρὸς πρακτικὴν εὔρεσιν αὐτοῦ ἀφαιροῦμεν 4 ἀπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς σειρᾶς τοῦ ἔτους καὶ τὸ ὑπόλοιπὸν διαιροῦμεν διὰ

7. Τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαιρέσεως παρέχει τὸν κυριεύοντα πλανήτην, ἀντιστοιχοῦντος τοῦ Κρόνου εἰς τὸ 1, τοῦ Διὸς εἰς τὸ 2, κτλ. τῆς Σελήνης εἰς 0, ἢ μᾶλλον 7· ἕνεκα τούτου ὅταν τὸ ὑπόλοιπον τῆς διαιρέσεως εἶνε 0, λαμβάνεται ἀντ' αὐτοῦ τὸ 7. Παράδειγμα. Νὰ εὑρεθῇ ὁ κυριεύων πλανήτης τοῦ 1890. $1890 - 4 = 1886$, ὑπόλοιπον τῆς διαιρέσεως διὰ 7 εἶνε 3. Ἐπομένως ὁ κυριεύων πλανήτης εἶνε ὁ Ἄρης. Καιρὸς ὅμως νὰ παύσῃ ἡ ἀναγραφὴ κυριεύοντος πλανήτου, διότι τοῦτο οὐδένα ἔχει ἐπιστημονικὸν λόγον.

Ἐὰν ὀπώραι σεσηπῦται καὶ ἐν γένει τοιαῦται ζωϊκαὶ καὶ φυτικαὶ οὐσίαι εἶνε ἐπιβλαβεῖς.

Κατ' ἀρχὴν οἰαδίποτε σεσηπῦται οὐσίαι ἢ τοιαῦται ἐν αἷς ἐνεφανίσθησαν φαινόμενα ἀποσυνθέσεως εἰσὶν ἀπορριπέαι ὡς δηλητηριώδεις. Κρέας, τυρὸς, γεώμηλα, ὀπώραι, σεσηπῶτα ἐπιφέρουσι τὰς σφοδροτέρας τῶν δηλητηριάσεων ἕνεκα τῶν ἀναπτυσσομένων σπητικῶν δηλητηρίων περὶ ὧν ἐγράψαμεν ἐν τῷ ὑπ' ἀρ. 27 φύλλῳ τοῦ ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. Ἀναφέρονται δὲ καὶ δηλητηριάσεις συμβᾶσαι ἐκ κρέατος ἀναθερμανθέντος· ἡ περίπτωσις δ' αὕτη ἀναφέρεται ἐν τῇ Τοξικολογίᾳ Sonnenschein-Classen's. Ἐντεῦθεν ἐννοεῖται οἰκοθεν ὀπόσον βλαβερὰ ἡ ἐξέλιξις καὶ ἡ μεταμόρφωσις τῶν ἐν τοῖς ξενοδοχείοις ἐναπομενόντων φαγητῶν, ἢ τὸσον ἀσυνειδήτως μάλιστα ἐν Ἀθήναις παρά τινων ἀσκουμένων. Λείψανα βρασιῶν μετατίπτονται εἰς ἐλῆτά, ἐκ τοιοῦτων εἰς κερτέδες, μουσακᾶν παστίσιον, κλ. ὑψιστάμενα οὕτω τελείαν μεταμόρφωσιν. Κατὰ τὰ ποικίλα ὅμως ταῦτα στάδια τῆς μεταμορφώσεως τὸ κρέας δύναται νὰ ἀποσυντεθῇ κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον αἱ δ' ἐντεῦθεν ἀναπτυσσόμεναι οὐσίαι ἐπιδρῶσι καταστρεπτικώτατα ἐπὶ τοῦ ὀργανισμοῦ.

Ἐὰν ὑψίσταται ἕλη ἄμιμος δυνάμεω, καὶ δύναμις κεχωρισμένη τῆς ἕλης.

Οὔτε ἕλη ἄνευ δυνάμεως οὔτε δύναμις ἄνευ ἕλης ὑψίσταται, ἀμφότεραι δὲ κεχωρισμέναι ἀλλήλων εἰς λέξεις ἀφηρημέναι ἢ δύναμις μόνον ἐν τῇ ἕλῃ ἐκδηλοῦνται· ἡ δὲ ἕλη μόνον διὰ τῶν δυνάμεων ὑψίσταται. Τὰ ἀπειροελάχιστα μέρη τῆς ἕλης ἐξ ὧν αὕτη συντίθεται μεταβάλλουσιν ἀκαταπαύστως, διὰ τῶν δυνάμεων δι' ὧν εἰσὶν πεπροκισμένα, τὰς θέσεις αὐτῶν καὶ ἀπεργάζονται οὕτω τὰς πολυπλοκοτέρας καὶ μᾶλλον συνθέτους τῶν κινήσεων, τὰς *κινήσεις*, ὧν ἕκαστον εἶδος ἀποτελεῖ ἰδίαν ἐπιστήμην (θερμότης, φῶς, ἠλεκτρισμὸς, χημικὴ ἔλξις κτλ.). Πρὸς τούτοις πᾶσαι αἱ ιδιότητες δι' ὧν ὀρίζομεν τὴν